

го отстранила отъ упоеніе-то на сполукуы-тѣ, и го хвърлила въ дълбочинѣ-тѣ на едно уединено мѣсто, неизвѣстно на свѣтъ-тѣ. Тамъ душа-та му ся възвысила до Бога; тамъ тя была калѣна съ нещастія: страданія-та му, усмиряваніе-то му, го направили да ходи, поне до нѣкое врѣме, съ смиренны-тѣ; и началата на Христіанскый-тѣ животъ начнѣли отъ онзи часъ да ся развивать въ душѣ-тѣ му съ новѣ силѣ и свободѣ.

Лутеръ не останѣлъ много врѣме спокоенъ. Уединенъ въ стѣны-тѣ на Вартбургскѣ-тѣ кулѣ, той прѣкарвалъ цѣли дни въ размышленіе. Ту церква-та ся исправяла прѣдъ него, и раскрывала всичкѣ-тѣ си нищетѣ; ту, като поднималъ очи-тѣ си къмъ небе-то, говорилъ, “Може ли, Боже, да си направилъ въ суетѣ всички-тѣ человекы?” Послѣ, като ся отчайвалъ отъ вѣрѣ-тѣ си, прибавялъ плачевно, “Увы! нѣма никой въ този гнѣвенъ день да застане като стѣна прѣдъ Господа, да спасе Израиля!” По-послѣ, като ся замыслялъ за участь-тѣ си, той ся боялъ да не бы да кажѣтъ за него че е побѣгнѣлъ отъ бойно-то поле; и тази мысль была за него несносна. “Быхъ ся прострѣлъ на жаравѣ,” казалъ той, “нежели да кыснѣ тука полумъртъвъ.” Прѣнесенъ мыслен-